

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **J. S.**, zastoupeného Mgr. Petrem Balabánem, advokátem, se sídlem Šafaříkova 1, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2008, č.j. OAM-1367/VL-10-11-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 1. 2009, č. j. 29 Az 7/2008 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu Mgr. Petru Balabánovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka bude jmenovanému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 1. 2008, č.j. OAM-1367/VL-10-11-2006. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyla žalobci k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14 a §§ 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v žalobě namítal, že správní orgán nezjistil dostatečně pravý stav věci, nevycházel mu dle možností vstříc a při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Výroky rozhodnutí dostatečně neodůvodnil a neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a vyjádřením k podkladům. Žalobní námitky stěžovatel odůvodnil tak, že ze země původu odešel z důvodu pronásledování, poté, co byl tři roky bez řádného procesu vězněn a mučen, avšak správní orgán shledal jeho výpověď nevěrohodnou pro údajné rozpory s tím, že stěžovatel nedokázal své problémy interpretovat tak, aby nevyvolal pochybnosti o jejich nevěrohodnosti. K tomu stěžovatel namítal, že jedním z rozporů bylo, že zmínil tři rozdílná data úmrtí otce, k jeho smrti však došlo, když byl stěžovatel vězněn a o této události, jakož i zničení domu se dozvěděl od otcova

přítele, lékaře z nemocnice Konkolo. Nebyl přímým účastníkem událostí, toto se dozvěděl zprostředkovaně a nebyl si datem jist. Toto si vybavoval pouze v souvislosti se svým vězněním. K tvrzení správního orgánu o nevěrohodnosti výpovědi stěžovatel upozornil, že tříletý pobyt ve vězení, během něhož byl mučen, byl pro něho natolik traumatickým zážitkem, že si přesně údaje, na které byl dotazován, nemůže pamatovat. Dále upozornil na špatnou kvalitu překladu a namítal, že namísto toho, aby mu byl dán prostor objasnit rozpory ve výpovědích, je interpretace taková, že lže a historiky si vymýšlí.

Krajský soud po přezkoumání věci v nyní napadeném rozsudku zkonstatoval, že na námítky stěžovatele nemohl přistoupit, neboť stav věci žalovaný po stěžovatelově podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a po dvou pohovorech zjistil v dostatečném měřítku. Stěžovatel tvrdil, že byl nezákonně zajat v zemi původu a držen ve vězení, kde ho i mučili, neboť důstojníci armády, kterým prodával ve zboží nedaleko vojenské budovy se domnívali, že slyšel jejich rozhovor o otrávení důstojníka. Stěžovatel namítal nezákonné věznění, špatné podmínky ve věznici a skutečnost, že se z uvedených důvodů nemůže vrátit do země původu. Jiné důležité skutečnosti nenamítal ani v žalobě, zjištěný stav věci tak lze dle přesvědčení krajského soudu považovat za dostatečný. V závěru druhého pohovoru se žalovaný dotazoval stěžovatele, snažil se vysvětlit jednotlivé rozpory v jeho výpovědích a stěžovatel odpovídal, že si již některé věci nepamatuje, měl závratě, apod., a krajský soud v této souvislosti nabyt přesvědčení, že správní orgán vyvinul dostatečnou aktivitu pro zjištění všech potřebných skutečností a odstranění rozporů stěžovatelových tvrzení. Krajský soud dále vyjádřil přesvědčení, že žalovaný se oproti tvrzení stěžovatele vypořádal s odůvodněním svých výroků velmi podrobně (na str. 4 – 6 rozhodnutí) a logicky zdůvodnil, proč nemohl uvěřit jednotlivým tvrzením stěžovatele, když v jeho výpovědích seznal takové rozpory, které ve výsledném zhodnocení vedly soud k tomu, že tvrzení stěžovatele označil za nepravdivá. K námitce stěžovatele, že žalovaný neuvedl, jak se vypořádal s jeho návrhy a námitkami a s vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí, krajský soud z průběhu správního řízení návrhy a námítky stěžovatele nezaznamenal, proto jen obecně konstatoval, že takové pochybení neshledal. Krajský soud neshledal v přezkoumávané věci žádné vady řízení, ani žádnou nezákonnost a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, doplněnou ustanoveným zástupcem. V kasační stížnosti, s odvoláním na důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), stěžovatel namítá, že v předcházejícím řízení správním i soudním bylo nesprávně konstatováno, že jeho výpovědi jsou nevěrohodné a rozporné (uváděná tři různá data úmrtí stěžovatele, nejasný způsob omezení žalobce na svobodě vojáky, jakož i nejasný popis jeho pobytu ve vězení a jeho ukončení, údajné nesrovnalosti mezi tvrzeními žalobce o podmínkách panujících ve vězení a informacemi získanými ze zpráv z dostupných informačních zdrojů - Zpráva z irského Dokumentačního střediska pro uprchlíky z roku 2002). Stěžovatel opakovaně upozorňuje na časový odstup od prožitých událostí, zcela odlišný koncept měření času v zemi původu, což mohlo mít za následek vznik určitých nesrovnalostí v realizovaných výpovědích, dále na traumatický zážitek několikaletého pobytu ve vězení bez řádného procesu, během něhož byl opakovaně mučen a podroben ponižujícímu a nelidskému zacházení. Rovněž poukazuje na skutečnost, že namítal nepřesnosti v překladu, a poukazoval také na mnohačetné jizvy na těle. K námitkám stěžovatele však krajský soud nepřihlédl a spokojil se s nekritickým převzetím závěrů učiněných správním orgánem. Stěžovatel je toho názoru, že v předcházejícím řízení nebyl dostatečně zjištěn pravý stav situace, která v jeho zemi panuje, v řízení před správním orgánem i krajským soudem dostatečně přesně a důvěryhodně popsal svůj příběh a tvrdil i veškeré skutečnosti odůvodňující udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, případně doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, který měl být v jeho případě aplikován. K výpovědi stěžovatele krajský soud v průběhu řízení

bezdůvodně nepřihlédl, resp. považoval výpověď za nevěrohodnou a nebylo přihlédnuto ani k jiným dostupným informacím o situaci v zemi původu stěžovatele. V ostatním stěžovatel odkazuje na svoje předchozí podání. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek Krajského soudu v Brně byly vydány v souladu s právními předpisy. K námitkám uvedeným v kasační stížnosti sdělil, že je považuje za neopodstatněné, použité účelově. Stěžovateli byla v průběhu správního řízení dána možnost za přítomnosti kvalifikovaného tlumočnicka uvést veškeré skutečnosti mající vztah k důvodům jeho odchodu z vlasti a následnému podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Obsahem protokolů o pohovoru byl následně seznámen, což stvrdil svým podpisem, námitky proti tlumočení či překladu v řízení neuváděl. Pokud stěžovatel popisoval události, kterými odůvodňoval svou žádost o udělení azylu při provedených pohovorech zcela rozdílně, nelze jeho vysvětlení o časovém odstupu, apod., přijmout. Správní orgán proto opět konstatuje, že výpovědi stěžovatele jsou nevěrohodné a nepřesvědčivé, v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozhodnutí. Ani namítaná existence jizev na těle stěžovatele není podle názoru správního orgánu způsobila za této situace nahradit vlastní nedůvěryhodné výpovědi stěžovatele před správním orgánem a vyvrátit tak důvodné pochybnosti o tom, že se popisované události staly tak, jak uváděl stěžovatel. Správní orgán posoudil řádně i otázku případné existence skutečné hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu a důvody pro udělení doplňkové ochrany na pozadí shromážděných informací o situaci v zemi původu stěžovatele, a na základě jeho nedůvěryhodných tvrzení je neshledal.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel přicestoval do České republiky v prosinci 2006. Uvedl, že přicestoval z Keni, kde se jeden rok ukrýval poté, co uprchl z vězení v Konžské demokratické republice. Do vězení se dostal v roce 2003, když jej důstojníci armády, kteří k němu chodili nakupovat (byl obchodník), podezřívají, že předal novinářům informaci o otrávení jiného důstojníka, kterou od nich mimoděk vyslechl. On však žádnou informaci nikomu nepředal, ve vězení byl bez důvodů a bez soudu, byl mučen a ponižován. Po třech letech z vězení uprchl za pomoci přítele svého otce. Tento přítel jeho otce, jehož jméno stěžovatel nezná, mu také opatřil doklady k vycestování do České republiky. Když byl ve vězení, jeho otec byl zabit, a jejich dům byl zničen. V případě návratu se bojí o život. Po příletu do České republiky byl okraden, přišel o doklady. Česká republika je pro něj cílovým státem, chtěl by zde žít a pracovat. Se stěžovatelem byl proveden opakovaně pohovor, přičemž v rámci druhého pohovoru se správní orgán snažil vyjasnit rozpory, které se objevily v předchozích výpovědích. Stěžovatel zejména nejprve tvrdil, že byl vojáky zadržen v červnu 2003, potom tvrdil, že byl zadržen již v březnu či v dubnu 2002. Dále rozporně uvedl, že byl zadržen šesti vojáky, později tvrdil, že vojáků bylo deset, jednou uváděl, že jej odváděli pěšky a nikdo je neviděl, jindy uváděl, že jej odváželi kamionem, viděla to jeho žena a řada dalších lidí, apod. Dále uvedl, že z věznice byl propuštěn v listopadu 2005, později uvedl, že to bylo září 2005. Současně uvedl, že do Keni odcestoval ve stejném měsíci, kdy se dostal z vězení, později uvedl, že odcestoval až v prosinci 2005. Současně uváděl několik rozdílných časových údajů o úmrtí svého otce, stejně jako uváděl ještě některé další vzájemně si odporující informace, jako např. číslo pavilonu věznice, kde byl umístěn. K rozporům na vysvětlenou po dotazu uvedl, že si na dané věci těžko vzpomíná, něco zapomněl, měl závratě, apod. Správní orgán vycházel z řady dostupných domácích i zahraničních informací a zpráv o stavu dodržování lidských práv v Konžské demokratické republice, jakož i ze zprávy o věznicích v Konžské demokratické republice. Z těchto zpráv vyplývá, že vláda Konžské demokratické republiky neomezovala emigraci, ani nezakazovala návrat občanům, kteří opustili zemi. Stejně tak se neobjevily žádné zprávy o špatném zacházení s repatriovanými žadateli o azyl. Podle těchto zpráv neprobíhá

na území Konžské demokratické republiky žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt, a správní orgán dospěl k závěru, že stěžovateli nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí zapříčiněného takovýmto konfliktem. Komparací použitých informačních zdrojů a výpovědí stěžovatele vzal správní orgán za prokázané, že je krajně nepravděpodobné, aby vysocí představitelé armády nechali naživu člověka, který by je mohl usvědčit ze zločinu, když měli možnost nechat jej neprodleně usmrtit podřízenými, ale navíc i bezpočet příležitostí ukončit jeho život ve vězení. Mimo to ze zprávy o věznicích v Konžské demokratické republice správní orgán zjistil obsazení jednotlivých pavilonů věznice, kde byl stěžovatel údajně vězněn, a je nepravděpodobné, že by byl umístěn v pavilonu č. 9, na nějž odkazoval, když podle předmětné zprávy jde o pavilon určený pro ženy a malé děti. Zmíněná zpráva rovněž popírá možnost mučení vězňů v tomto vězení. Správnímu orgánu se dále mj. jevilo nevěrohodné tvrzení o získání cestovního dokladu a víza pro cestu do České republiky, když příslušná Informace MZV ČR popírá možnost získání českého víza třetí osobou, jak prohlašoval stěžovatel. Správní orgán po posouzení věci dospěl k závěru, že informace uváděné stěžovatelem jsou lživé, neboť jejich pravdivost stěžovatel sám zpochybnil svými rozporuplnými výpověďmi a rozporů nedokázal vysvětlit.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Pokud jde o jeho výklad, lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tím, že během správního řízení bylo prokázáno, že stěžovatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Rovněž nebylo zjištěno, že by stěžovateli měla být udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Námítky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i krajského soudu, kde se oba tyto orgány s relevantními skutečnostmi vypořádaly. Námítkami uplatněnými v kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud převážně opakovaně již zabýval a vypořádal se s nimi jako nedůvodnými již ve svých dřívějších rozhodnutích.

Nejvyšší správní soud považuje za potřebné zdůraznit především skutečnost, že v posuzované věci byla významným hlediskem jak pro úvahy žalovaného, tak pro závěry krajského soudu, otázka zásadních rozporů ve výpovědích stěžovatele vážících se k azylově relevantním důvodům, způsobujících nevěrohodnost jeho výpovědí a svědčících o účelovosti jeho tvrzení.

K této problematice se již Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 5. 2005, č. j. 3 Azs 246/2004 - 40, www.nssoud.cz, v němž vyslovil (ve vztahu k tehdy ještě účinnému správnímu řádu z roku 1967), že „*není v rozporu se zásadami správního řízení (§ 3 správního řádu) ani s konkrétními povinnostmi správního orgánu při zajišťování podkladů pro vydání rozhodnutí (např. § 32 odst. 1 správního řádu), jestliže správní orgán při zjišťování skutkového stavu neuzná či zpochybní*

některá tvrzení účastníka řízení, jež nelze jinak ověřit nebo jež lze ověřit jen s mimořádnými obtížemi, jestliže se jiná tvrzení účastníka, jež mají z hlediska předmětu řízení zásadní význam, ukázala být nepravdivá nebo zásadním způsobem vnitřně rozporná“. Otázka věrohodnosti výpovědi žadatele byla v minulosti řešena m.j. také Vrchním soudem v Praze, který v rozsudku ze dne 29. 1. 2002, č. j. 5 A 746/2002 – 31 dospěl k závěru, že „pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o nichž žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu, a případné důkazy, jichž se na podporu svých tvrzení takový žadatel dovolává v rámci azylové procedury, mohou být ověřeny zpravidla toliko rámcově. (...) Potřebnou věrohodnost sama osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost tvrzení opakovaně zjištěna a nasvědčuje tak tomu, že k odchodu z vlasti vedly žadatele skutečnosti jiné, než jím tvrzené.“

Při zjišťování skutkového stavu je třeba předně vycházet z toho, zda stěžovatel unesl břemeno tvrzení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 - 105, (publikovaný na www.nssoud.cz), vyslovil, že „k tomu, aby mohlo ministerstvo posoudit, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje některou z podmínek uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, je nutné, aby žadatel srozumitelně a dostatečně určitě tvrdil skutečnosti, ve kterých spatřuje existenci některé z podmínek pro udělení azylu. S těmito tvrzeními je pak ministerstvo povinno se náležitě vypořádat a posoudit, zda tvrzení žadatele odůvodňují či neodůvodňují udělení azylu. Ministerstvo je zpravidla povinno porovnat tvrzené skutečnosti s informacemi o zemi původu, které si před vydáním rozhodnutí obstará. Naproti tomu v případě, že žadatel svoji povinnost tvrzení nesplní, a to buď tak, že vůbec netvrdí žádné skutečnosti, nebo že na podkladě jeho neurčitých nebo rozporuplných skutečností nelze zjistit, jaké jsou skutečné důvody jeho odchodu ze země původu, resp. důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže ministerstvo v takovém případě sledovat existenci podmínek pro udělení azylu. Ministerstvo totiž za takové situace nemůže posoudit, zda tvrzení žadatele odůvodňují či neodůvodňují přiznání azylu, neboť zde nejsou srozumitelná a určitá tvrzení, která by správní orgán mohl ve smyslu jednotlivých podmínek pro udělení azylu posuzovat a případně porovnávat s informacemi o zemi původu. Jsou-li tvrzení rozporná, nelze učinit jednoznačný závěr o tom, která z rozporných tvrzení by měl správní orgán ve vztahu k jednotlivým podmínkám pro udělení azylu považovat za důvody, ve kterých žadatel spatřuje podmínky pro udělení azylu. Nevěrohodnost tvrzení na podkladě uvádění rozporuplných tvrzení znemožňuje správnímu orgánu sledovat u žadatele podmínky pro udělení azylu.“

Posuzováním žádosti o azyl, v níž žadatel uvádí nevěrohodné skutečnosti ve vztahu k azylově relevantním důvodům, se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval také např. v rozsudcích ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004 - 36, ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 – 40, ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 – 63 a ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 Azs 93/2008 – 54 (všechny dostupné na [ww.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)).

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením krajského soudu (a také žalovaného), že výpověď stěžovatele je rozporná a nevěrohodná, skutečnosti jím uváděné byly uváděny účelově. Z hlediska celkové věrohodnosti stěžovatele lze konstatovat, že jeho tvrzení jsou obecná a trpí vnitřními rozpory (srov. čl. 4 odst. 5 Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany („kvalifikační směrnice“) a Příručky UNHCR (§ 195 - § 204).

Váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace jsou při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné. Je nutno vycházet z toho, že udělení azylu je institut výjimečný, když jeho účelem je poskytnout ochranu jen tomu, kdo cítí skutečnou obavu z pronásledování z důvodů v zákoně o azylu uvedených. Pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou přitom základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o kterých žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu

či důvodem vzniku jeho obav z návratu, mohou být ověřeny zpravidla jen rámcově. Potřebnou věrohodnost přitom sama osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, je-li nepravdivost jejích tvrzení zjištěna nebo jde-li o tvrzení, která jsou v celkovém kontextu věci nemožná a vyloučena. A to je právě daný případ, když ve výpovědích stěžovatele byla zjištěna celá řada zásadních výše specifikovaných nesrovnalostí.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu dává dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti a nebyl shledán ani jiný důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani pochybení v postupu krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Kasační stížnost proto odmítl jako nepřijatelnou podle ustanovení § 104a s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení dále doplňující podání soudu [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu]. Za výše uvedené úkony tak náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky za dva úkony á 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 2. září 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu